

Erdélyi barangolás

2026. május 11-május 15.

A Győri Arany János Angol-Német Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola diákjai a Határtalanul program keretében öt napra Erdélybe utaztak. Az utazás célja, hogy diákjaink megismerjék a határon túli magyarok múltját, életét, történelmi és irodalmi alakjainak munkásságát és hogy gyönyörködhessenek a festői szépségű tájakban. A Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. Határtalanul! nyertes pályázatnak köszönhetően 2025. május 11-én hetedik évfolyamunk 41 tanulóval és 4 pedagógussal elindult Románia magyarlakta területére Erdélybe, hogy személyes tapasztalatokat szerezzenek a külföldi magyarságról. A Határtalanul kirándulást hosszú felkészülés és előkészítő órák megtartása előzte meg.

Az élménybeszámolót készítették a 7.a és 7.d osztály tanulói, Forinda Eszter Edina és Török Éva osztályfőnökök, továbbá Horváth Ernő Tamás intézményvezető és kísérőtanár, és Németh Tamás József kísérőtanár és projektvezető.

1. nap: Győr- Vajdahunyad- Gyulafehérvár- Zetelaka



először szüleik nélkül. Az okmányok ellenőrzése után útra keltünk.

Utunk során elhaladtunk Déva vára mellett is, közben felidéztek az irodalom órákon tanultakat. A határt átlépve elsőként **Vajdahunyadon** álltunk meg, a Hunyadiak ősi-névadó váránál.

Május 11 -én hétfőn öt órakor izgatottan gyülekezett kis csapatunk az iskola bejáratánál. Sokan közülünk még nem jártak Erdélyben, többen most utaztak



Megtekintettük a felújítás alatt levő erődítményt, jártunk a pompás lovagteremben és a tanácsteremben, a várkápolnában, megcsodáltuk az építmény gótikus és reneszánsz látnivalóit. Felmásztunk a magas tornyokba vezető lépcsőkön, ámulattal néztük az égbetörő tornyokat. Láthattunk középkori fegyvereket és páncélokat is, meglelevenedett számunkra a történelem. Utunkat folytatva olyan településre érkeztünk, ahol Szent István király 1009-ben püspökséget alapított. Ez a város **Gyulafehérvár** volt, mely később az Erdélyi fejedelemség központja lett.



Megtekintettük a várat, és a gótikus Szent Mihály székesegyházat. Láthattuk a régi székesegyház alaprajzát jelölő köveket.



Néma csendben álltunk a három Hunyadi sírja előtt: a híres törökverő Hunyadi János; fia, a kivégzett Hunyadi László; és a törökverő testvérének síremlékénél, ahova tisztelettel és kegyelettel elhelyeztük koszorúnkat.

Este értünk szállásunkra **Zetelakára**, ahol a Küküllő Panzióban nagy szeretettel fogadtak bennünket. A finom erdélyi vacsora és hosszú út után senkit nem kellett elringatni.

2. nap: Zetelaka - Szent Anna -tó Mohos-tőzegmohaláp – Csíksomlyó - Gyimesbükk - Zetelaka

A kirándulásunk során a Hargita hegységben a Csomád ikerkrátere következett. Erdei úton lesétáltunk az egyik kráterhez, melyben a **Szent Anna -tó** található. A tóparton meghallgattuk



a helyhez kapcsolódó legendát.

„Élt egyszer két testvér. Egyikük egy hegyen a várkastélyban, másikuk a közeli várban. Esténként gyakran kártyáztak. Egy alkalommal a fiatalabb elnyerte bátyja különleges hintóját. A gőgös várúr aranyozott hintója elé a környék 12 lányát fogatta be, és ostorával rávágott a legelől álló legszebb lányra. Ez fájdalomában megátkozta és a föld megszakadt, és a hegytetőn álló vár a mélybe zuhant, helyén pedig egy gyönyörű tó keletkezett. A lányok 12 hófehér hattyú

képében úsztak a partra és visszaváltoztak lánnyá. Anna ott maradt a tó partján, a nép róla nevezte el a tavat, ami közép – Európa egyetlen krátertava.”

A Mohos-tőzegmohaláp

a másik kráterben fekszik, 1050 méter magasságban. Az egykori Mohos-tó vize eltűnt, csak sűrű növényzettel, főleg tőzegmohával benőtt láp maradt utána. A hajdani tó helyén 17 kisebb vízfelület maradt vissza, melyből az út



során kettőt tekintettünk meg. Rovarevő harmatfűveket, tőzegmohát, nyírfát, erdei fenyőt, gyapjúsást és tőzeget is láttunk a séta során. Kipróbálhattuk, hogy milyen ingoványos a láp. A második tó vize fekete volt, megtudtuk, hogy itt télen fekete jég képződik.



Utunk a katolikus vallású székelyek híres Mária-kegyhelye, búcsújáráhelye és szellemi életének több évszázados központjába **Csíkсомlyóra** vezetett. Minden évben több százezer



részt vevővel itt zajlik a pünkösdi búcsú, mely az összmagyarság ünnepévé vált, vallási hovatartozásra való tekintet nélkül. A csíkсомlyói kegytemplom legértékesebb tárgya a főoltár mögött őrzött 2,27 méter magasságú Mária-szobor, melyet a 16. század elején, hársfából készítették, s melyet két oldalról Szent István és Szent László királyok szobrai fognak közre.

Mindannyian fejet hajtottunk a Szűzanya előtt, reméljük kívánságunk és elmondott imánk meghallgatásra talál.



A nap végén az 1000 éves határhoz utaztunk. **Gyimesbükki** megállónkat az 1782-ben Nagyboldogasszony tiszteletére felszentelt kontumáci kápolna, a Gyimesek legősibb templomának megtekintésével kezdtük. A Győr vármegyei kopjafánál elhelyeztünk városunk zászlóját is.



Később átsétáltunk a 30. számú őrházhoz, amely a Magyar Királyi Államvasutak legkeletibb őrháza volt egykoron.

A hajdani határ mentén mindannyian felsorakoztunk. A Rákóczi-vár felújítás alatt állt, a tervek szerint 2026 pünkösdjén avatják fel a 400 éves erősséget, melyet még Bethlen Gábor fejedelem építtetett.

3. nap: Zetelaka – Békás-szoros – Gyilkos-tó – Korond – Farkaslaka - Zetelaka



nevét a Békás patakról
mellékvizei mind
szurdokokat vájtak a
szóló élmény volt
és egyedülálló
az utazásunk legszebb



A napot a **Békás-szorosban** kezdtük.

A Hagymás-hegységben található szurdok védett terület. Európa egyik természeti ritkasága, mely 250 – 300 méter magas szinte függőleges sziklafalaival az egyik legszebb látogatható szurdokvölgy, mintegy 5 km hosszú. A szurdok három részből áll, úgy mint a Pokol kapuja, a Pokol tornáca és a Pokol torka. A Békás szoros

kapta. A folyó vadregényes, mesés szép mészkőbe. „Egy életre lélegzetelállító szikláival gyönyörűségével. Ez volt része” – vélte egy tanuló.



A szoros közelében fekszik a **Gyilkos-tó**, mely 1837-ben keletkezett egy közeli hegyről lecsúszó törmelék következtében. A tó keletkezéséről szól egy legenda: élt egy csodaszép lány, Fazekas Eszter, akinek volt egy vőlegénye. A fiút elvitték katonának, és ezt kihasználva egy zsvány elrabolta a lányt. Erőszakkal akarta feleségül venni, de a lány hű maradt kedveséhez, a néma hegyekhez fohászkodott, azok megértették kérését, és nagy dübörgéssel leomlottak, maguk alá temetve a lányt és elrablóját. A tó partján sétáltunk, majd megkóstoltuk a hungarikumok közé tartozó kürtös kalácsot.

Ezt követően **Korondra** utaztunk. Megtekintettük a korondi vásárt, mindenki vásárolhatott ajándékot a családtagjainak. Tudásunk azzal is gyarapodott, hogy a kerámia mellett Korond a taplógombáról is híres hely, melyből sapkát készítettek fejfájásra.

Utunk következő állomása **Farkaslaka** volt, ahol Tamási Áron sírját koszorúztuk meg.



Ezen a helyen néhány gondolat elhangzott a művéből is. „Abban a nevezetes ezerkilencszáz és huszadik évben, vagyis egy esztendőre rá, hogy a románok kézhez vettek minket, székeleyeket, az én életemben még külön is igen nagy fordulat állott bé. Akkor is Ábelnek hívtak engem; s ott laktunk Csíkcsicsóban, abban a nagy káposztatermelő faluban, a felcsíki járásban, éppen az Olt vize mellett.”

4. nap: Zetelaka – Ivó- Madarasi-Hargita – Bögöz – Szejkefürdő- Székelyudvarhely - Zetelaka

Reggel korán keltünk, és izgatottan utaztunk **Ivóra**. Itt traktorra szálltunk és 700 méterről 1700 méterre kaptattunk fel. Helyenként szélvihartól kidőlt fenyőfákat és hótakarót pillantottunk meg. Úticélunk a székelyek „szent hegye” a **Madarasi- Hargita** volt, mely a Hargita-hegység és Székelyföld legmagasabb hegycsúcsa, egy egykori rétegvulkáni kráter peremének északi maradványa. A traktorozás után felgyalogoltunk a Keleti-Kárpátok központi csoportjának, leghosszabb és egyben legfiatalabb vulkáni hegységének a legmagasabb csúcsára.



Végig sétáltunk a kopjafák, keresztek között és elhelyeztünk egy neveinkkel megírt zászlót a csúcson.

Verőfényes napsütésben, majd a leszálló ködfelhőben megcsodáltuk a Fogarasi - havasokat és a csúcson levő tájékoztató tábla segítségével betájoltuk a környező hegyvonulatokat.

Havas fűvön és

sziklákon csúszkáltunk, időnként a hegyről patakként csorgó hólében dagonyáztunk. Most már elmondhatjuk, hogy a Kárpát-medence keletkezésekor tanult belső vulkáni koszorú utolsó tagját itt Erdélyben jártuk be.



Délután felkerestük Kőhalom várát, mely Brassótól mintegy 60 kilométerre található



erődítmény. Az erősség 3 részből áll, és a fellegvárból csodálatos panoráma nyílt a környező tájra, megérte felkapaszkodni a magasba. Az építmény a tatárjárás után épült és még a török időkben is fontos szerepet töltött be. Buda felszabadítása

után foglalták vissza a keresztény csapatok a töröktől.



Következő úti cél Nagy-Küküllő és a Kányád-patak találkozásánál fekvő **Bögöz** volt.

Református erődtemploma műemlék, freskóiról és kazettás mennyezetéről híres, melyről a templom lelkesze tartott érdekes előadást, szavait nagy csendben hallgattuk, beszélt a magyarságunk és nyelvünk megőrzésének fontosságáról. A történelemórán hallott Szent László legendáról is szó volt, a hat freskó szinte filmszerűen elevenítette meg a lovagkirály hőstettét. „A festmények rengeteg tanulságot és leckét hordoznak az életéről, ha az ember hajlandó a képek

mögé nézni” – olvasható az egyik tanulói beszámolóban.



Ezután székelykapuiról, gyógyfürdőjéről nevezetes **Szejkefürdő** következett. Itt részletesen



hallhattunk arról, hogy a nyári napfordulónak, a kapuadónak és a lélekdúcnak milyen

jelentősége, szerepe van a székelykapuk építése során. Felsétáltunk Orbán Balázs sírjához, ahova elhelyeztük koszorúinkat.



Zetelakán a helyi Ezüsfenyő táncsoport tagjai érkeztek hozzánk estére a panzióba, és egy fergetes táncestet tartottak, ahol a székely gyerekekkel együtt táncoltunk. Egy dalt tanítottak nekünk, válaszul mi a tavaszi fesztiválon előadott modern táncainkat mutattuk be. Az estét zenehallgatással zártuk.

5. nap: Zetelaka - Kolozsvár - Győr

Utolsó napon fájó szívvel, korán indultunk hazafelé. Mindannyian szívesen maradtunk volna még, ezen a csodálatos helyen.

Úti cél **Kolozsvár** volt. „Senki soha hivatalosan tán ki nem mondotta a száján, és semmi hivatalos írás ki nem hirdette, de Kolozsvár Erdély fővárosa száz és száz évek óta a mai napig.” (Kós Károly). Hunyadi Mátyás király szülővárosában jártunk. A főtéren álló Mátyás szobor monumentális nagysága leginkább szemből érződik. A Fadrusz János alkotta szoborcsoport az 1900. évi párizsi világkiállításon aranyérmet nyert. Mátyás királyt teljes harci díszben ábrázolja, körülötte hadvezérei állnak, kezükben a győztes csatákban szerzett lobogókkal.



Megtekintettük a téren álló neogótikus stílusú katolikus Szent Mihály templomot, a bátrabbak a királyi lépcsőket is megmászták.





Városi sétánk Mátyás szülőházánál folytatódott.

Ezt követően egy rövid sétát tettünk a Házsongárdi temetőben.

Utolsó rövid pihenőnk „Erdély kapujának” nevezett **Király-hágón** volt. Ez a hely volt hosszú ideig Partium és Erdély határa.

Innét már hazafelé vezetett az út. Élményekkel telve érkeztünk haza. A többen közülünk úgy fogalmaztak: „Ez a kirándulás örök emlék lesz, Erdély meseszép, és szívesen visszatérek

máskor is”. Volt, aki rímekben gondolkodott: „Erdély, Erdőntúl, Tündérkert, Transylvánia, aki egyszer itt járt, annak örök mánia”.